

Mandag den 13. oktober 2014

Kære Jeppe

Jeg har tænkt over noget. Tror du, at smileyer føler sig utilstrækkelige, hvis de er kede af det? Hvem fanden har egentlig opfundet ked-af-det-smileyen? Den er så ubeskriveligt åndssvag og selvmodsigende. Ligesom den smiley, der brækker sig. Der er sgu da ikke nogen, der smiler, når de gør det. Ikke engang den mest entusiastiske bulimiker.

Tro mig, jeg har været der. De måneder, hvor det hele faldt sammen, og jeg kastede alting op, fordi min krop ikke syntes, den var værdig nok til at modtage noget, der var godt for mig. Okay, der var måske ikke ligefrem tale om entusiastisk bulimi. Det var nok nærmere en form for passioneret selvlede. Livslede. Og ja, jeg kom til at skrive livskede først. Fordi mine fingre er upassende helt fra naturens hånd. Eller måske fordi jeg ved, at du ville smile af den slåfejl.

Nogle gange føler jeg mig som en menneskelig smiley. Et omvandrende humørikon, der er sat i verden for at sprede det positive og rense andres hoveder for lort, mens alt lortet hober sig op i mig i stedet for. Det er nok derfor, at jeg holder af mig selv og hader den, jeg er, på samme tid. Kender du det? Det ved jeg, du gør.

Jeg savner dig. Det var egentlig bare det, jeg ville sige.

Torsdag den 16. oktober 2014

Kære Jeppe

Jeg har lige læst det igennem, jeg skrev til dig forleden. Det giver jo ingen mening. Undskyld. Jeg vil prøve at være lidt mere sammenhængende fra nu af. Jeg kan jo starte med at fortælle, hvorfor jeg skriver til dig.

I mandags var jeg til psykolog for første gang nogensinde. Jeg rystede hele vejen fra sengen og gennem formiddagen, til klokken blev 16, og det var tid. Ham psykologtypen holder til hos en lægeklinik. Det er meget fedt, at jeg hele tiden prøver at overbevise mig selv om, at jeg ikke er syg. Og så skal jeg møde op på en lægeklinik. Tak for lort, psykofætter.

Jeg havde håbet, at der ikke blev svaret, da jeg ringede på. Desværre var det en af de der ubehagelige, automatiske dørtelefoner, som brummer meget højt i det sekund, man har trykket på den rigtige knap. Så jeg kom ind. Og tog elevatoren. Selvom det er strengt imod klaustrofobiens grundregler, håbede jeg hele vejen op, at den skide elevator ville gå i stå og holde mig som gidsel i en times tid, så jeg slap for det, jeg ikke vidste, hvad var.

Det skete ikke. Så mens jeg nærmede mig øverste etage, sang jeg "Tænk på det bedste, du ved" inde i mig selv. Og tænkte på dengang, vi var ved Vesterhavet, ugen inden vi skulle begynde i skole. Hvor vi konkurrerede om, hvem der kunne hoppe højest over bølgerne, selvom vi aldrig kunne afgøre, hvem der vandt, fordi vi begge væltede, inden bølgen var væk. Mellem os to tror jeg, du havde vundet, hvis vi kunne få det afgjort. Du vandt altid. Også når du mindst ønskede det.

Sådan er det stadig. Jeg føler, du vinder, selvom du ikke er her til at konkurrere med. Den største konkurrent er vel ham, som ikke dukker op til konkurrencen. Ham kan man aldrig blive bedre end. Så for mig vil du altid være den klogeste. Den flotteste. Den sødeste. Den mest omsorgsfulde. Og den mest uundværlige.

Jeg kom ind i venteværelset og var heldigvis den eneste derinde. Læger går åbenbart tidligt hjem, mens psykologerne venter på de fortabte typer. Dem, der allerede er kommet for sent til deres eget liv. Lokalet lugtede klinisk og fremmed. Der var legetøj til børn og billeder på væggene med farvede motiver. Jeg var forstønet. Så kom han og hentede mig. Han sagde mit navn ud i lokalet, da han stod i døråbningen: "Mille." Skide unødvendig. For hvem fanden skulle jeg ellers være, hvis jeg ikke var mig? Alle andre var jo gået hjem. Men det er nok sådan noget, han har lært på psykologistudiet. At han skal kalde folk op. Sige deres navne, så de ved, at det er deres tur. Til hvad? Til at bryde sammen og blive bygget op? Eller til at sprætte sig selv op på langs uden mulighed for at blive syet sammen igen? Jeg nåede i hvert fald til det med sammenbruddet. Jeg venter stadig på at finde ud af, hvad der følger efter det.

Han fulgte mig ind i et lille lokale for enden af en gang. Det var hyggeligt. Lidt som et hjemmekontor. Som fars, vel egentlig. Et rum med en form for sjæl. Det er sikkert også sådan noget, der står i psykologihåndbogen. At man skal indrette sig så lidt klinisk som muligt for at få folk til at føle sig hjemme. Men så skulle han nok starte med at holde sig fra lægeklinikkerne, siger jeg bare. Alligevel fungerede det på en måde for mig. Med den slidte lædersofa, som jeg gled ned i, og verdenskortet, der hang bag ham. Det passede mig meget godt, at hele verden hang lige dér.

Jeg kæmpede videre med vejrtrækningen, mens han hældte noget vand fra en plastikflaske op i et plastikkrus.

Så spurgte han, hvorfor jeg var der. Jeg trak på skuldrene. Kiggede på verdenskortet. Kiggede ned. Kiggede på min plastikkop. Drak en tår. Eller forsøgte. Fik det galt i halsen. Hostede, til der kom snot ud af næsen. Så græd jeg. Kiggede ned igen. Kiggede på ham. Blev flov og kiggede væk igen. Kiggede på hans sko. Sneakers. Lidt for ungdommelige til den voksne, han vel skulle forestille at være. Kiggede på mine egne sko.

Så græd jeg videre. Hulkede. Og fortalte om det, der skete dengang.

Tempoet var sat helt ned. Sådan er det altid, når jeg skal tale om dig. Det er, som om min hjerne ikke har lyst til at give ordene udgangstilladelse. Derfor forsøger jeg at undgå at tale om dig sådan helt generelt.

Psykologen sluttede af med at give mig en opgave. Han sagde, jeg skulle skrive et brev til dig. Skrive det, jeg har lyst til at sige til dig efter al den tid, der er gået. Han behøvede ikke at se brevet. Det skulle bare skrives for min egen skyld. Så jeg skrev altså brevet i mandags. Men da jeg læste det igennem igen, syntes jeg ikke, det gav nok mening. Derfor har jeg prøvet én gang til. Jeg er ikke sikker på, det er blevet særlig meget bedre, så måske giver jeg det ét skud mere.

Mandag den 20. oktober 2014

Kære Jeppe

Jeg kom i tanke om, at jeg måske også skulle fortælle, hvorfor jeg havnede hos psykologen. Hvorfor det skete nu og ikke for otte år siden. Måske er det fordi, der sker så meget i mit hoved for tiden, at jeg bliver nødt til at lukke noget ud for at få plads til det næste læs tanker. Og fordi jeg ikke har andre, jeg kan læsse lort af på. Det er nok min egen skyld.

Eller ... det er helt sikkert min egen skyld. For jeg har skubbet de fleste fra mig. Lærke og Stine og de andre piger. Dem, som vel engang var mine bedste veninder. Den slags veninder, man godt tør fortælle, at man har fået et stift, sort hår på venstre brystvorte, som bliver ved med at komme igen, lige meget hvor mange gange man hiver det ud med en pincet.

De er der jo stadig på en måde, og jeg er sikker på, at de gerne vil lytte, hvis jeg ringer. De har i hvert fald ikke afskrevet mig helt. Jeg får stadig invitationer til fester og andet gøgl fra dem på Facebook, selvom jeg ikke har sagt ja til noget i flere år. Og de skriver også på min fødselsdag. Jeg prøver nogle gange at lade være med at skrive på deres. Men jeg skriver alligevel. En så upersonlig hilsen som overhovedet muligt på deres væg, fordi jeg ikke kan få mig selv til at være en gennemført kold skid. Men jeg kan heller ikke overskue det modsatte. Kontakten.

Det tog mig alt for lang tid at skrue ned for forbindelsen. Hvis først jeg begynder at skrue op igen, er jeg bange for, at jeg bliver fanget i godhed og glæde og velmenende omsorg og alt det, de fleste længes efter. Det er jo også meget rart. Hvis ikke det var fordi, at det forpligter. For hvis først de begynder at få en betydning for mig igen, betyder det også, at jeg bliver nødt til gribe dem, hvis de falder. Det ved jeg af erfaring, at jeg ikke er god til at håndtere. Og så bliver jeg bange. Det er måske

dumt at skrive lige netop det til dig. Men på den anden side ved jeg, at du ved, hvad jeg taler om.

Jeg har ikke tidligere turde indrømme over for mig selv, at jeg har et problem. Nu er jeg blevet nødt til det. For jeg havde en form for sammenbrud for et par uger siden hjemme hos mor og far. Mor havde fået influenza, så jeg var taget hjem for at hjælpe far med at handle ind og lave mad. Jeg havde lavet den nemme lasagne og ville gå ind til mor i soveværelset med en portion. Hun lå helt stille på ryggen uden at snorke. Du ved, hun altid plejer at snorke en lille smule, når hun ligger på ryggen. Sådan en lav, brummen- de hylesnorke. Det gjorde hun bare ikke den dag. Det lød ikke engang, som om hun trak vejret

Jeg stod og ventede i lang tid. Tror jeg. Måske var det kun et par sekunder, men det føltes som helvedes lang tid. Og der kom ikke en lyd. Så var det, som om jeg forlod min krop. Jeg havde ingen kontrol over den. Mit luftrør blev blokkeret, alt svajede og rystede, og jeg følte, jeg skulle skide og brække mig og besvime på samme tid. Jeg må have smidt maden på gulvet, for far har fortalt, at han var ved at falde i lasagnen, da han kom løbende ind i soveværelset, hvor jeg lå på gulvet i fosterstilling og skreg.

Det tog ham flere minutter at få mig til at slappe af. Mor vågnede selvfølgelig af larmen og trak vejret noget så fint. Jeg ved ikke, hvorfor hun var død i min verden.

Jeg har aldrig før prøvet at miste kontrollen på den måde. Det plejer altid at være mig, der holder kontrollen for alle andre. Men det var, som om jeg for første gang gav mig selv lov til at blive slatten. Og det var skide skræmmende.

Far lignede en, der lige pludselig meget gerne ville ud og vaske bil. Du ved, hvordan han er. Jeg tror faktisk, mor blev mere forskrækket, end jeg har lyst til at tænke på, da hun endelig kom ud af feberdøsen og opdagede, hvad der var sket. Der var ikke nogen af os, der kunne tage os sammen til at tale ordentligt om det, men det gik vist op for hende, at jeg ikke er helt ordentlig i hovedet.

Jeg har ellers været så skide god til at skjule det. Til at lege normal, så de ikke skulle bekymre sig mere, end de allerede gør. Men efter den omgang kan jeg ikke rigtig holde løggen kørende længere. Så det var faktisk dem, der sendte mig til psykolog. Eller mor sendte mig. For fars penge. Jeg prøvede nemlig først at slippe udenom ved at sige, at jeg ikke havde råd, men det fik hende bare til at kaste den uudtømmelige pengepung efter mig.

Jeg havde håbet, at det var nok med den ene time, men psykologen siger, at han gerne vil se mig en gang om ugen. I hvert fald de næste par måneder. På den ene side prøver jeg at være optimistisk. På den anden side synes jeg, det er så evigt ligegyldigt. Jeg får det jo alligevel ikke bedre. Jeg er ødelagt. Det har jeg accepteret.

Det er ikke for at give dig dårlig samvittighed. Sådan er det bare.

Onsdag den 29. oktober 2014

Kære Jeppe

Jeg har lige læst en artikel, hvor en klog amerikaner siger, at alle mennesker er ensomme som grundvilkår. Lige meget hvad. Vi fødes ensomme og dør ensomme, og selvom vi gør os fortjent til konstant at få sprøjtet kærlighed direkte ind i årerne, vil vi stadig være alene i vores egne tanker. Det var på en måde en lettelse at læse, men samtidig føltes det som 16 tequila-shots uden salt og citron.

Jeg har været til psykolog tre gange nu. Det er frygteligt. Men alligevel okay. Anden gang spurgte han, om jeg havde fået skrevet brevet til dig. Jeg sagde ja og undgik at tilføje, at jeg også har skrevet mere end et, og at jeg er bange for, jeg ikke kan stoppe, nu hvor jeg først er begyndt. Han vil sikkert sige, det er et skråplan, hvis jeg bliver ved med envejskommunikationen. Men det føles godt, og det er der meget lidt, der gør for tiden, så jeg bliver nok nødt til at ty til psykologisk anarkisme indtil videre.

Bortset fra det har jeg besluttet mig for, at jeg godt kan lide ham. Fordi han har en evne til at få mig til at splatte ud og slappe af på samme tid. Og fordi jeg godt ved, at hvis jeg beslutter mig for at hade ham, så er det hele for alvor spild af tid.

Der er ikke rigtig noget system i det, vi snakker om. Jeg tror, han rimelig hurtigt fangede, at jeg ikke er god til det med systemer. Først tænkte jeg, vi kun skulle snakke om dig, men jeg kunne mærke, at jeg ikke rigtig orkede, efter jeg havde fortalt det vigtigste. Det var okay, sagde han. Jeg troede, at sådan en som ham skulle bore og gnave og være pisseirriterende. At det ligesom var en del af pakken. Men han sagde bare, at jeg måtte tale om det, jeg havde lyst til at tale om.

Så i mandags snakkede vi lidt om en stor, fed flue, der fløj rundt i rummet og blev ved med at sætte sig på min arm eller på hans næse eller på de der sneakers. Det var nogle andre end

dem, han havde på første gang, jeg så ham, men de lignede stadigvæk nogle, du kunne have hoppet rundt i til halbal i 8. klasse. Det kunne jeg få en del analyse ud af, men nu var det jo ikke ham, vi skulle tale om. Desværre.

Der er noget mærkeligt over at sidde i et lokale med et andet menneske og fortælle om alt mørket uden overhovedet at vide, om der er lys ovre på hans side af sofabordet. Måske har han kone og børn. Han har alderen. Sådan start-midt-fyrrene, vil jeg tro. Men jeg har på fornemmelsen, at han ikke tager direkte hjem til kernefamilien, når timen er slut. Han har ikke ring på fingeren, men det behøver jo ikke at betyde noget. Det er heller ikke derfor, jeg tror, han er alene. Det er mere noget med hans udstråling, selvom der ikke er så meget af den.

Han har vel øvet sig i at være meget lidt person og meget mere professionel. Men nogle gange glemmer han det heldigvis, fordi jeg prøver at sige noget sjovt, og han ikke kan lade være med at grine. Det går der ret meget tid med. Jeg ved ikke, hvorfor jeg føler, det er min pligt at underholde ham. Han får jo trods alt en tusse i timen for at sidde og høre på mig, så det er vel kun fair, at jeg får lov til at kaste lidt op i hans retning. Det tænker den rationelle del af mit hoved i hvert fald. Den anden del vil bare gerne sørge for, at han har det så godt som muligt, og at jeg ikke keder ham mere end højst nødvendigt eller belaster ham for meget med tunge ting, som ikke bliver lettere af, at han forsøger at bære noget af læsset.

Nå, men vi sad der og snakkede om fluen, og pludselig fik jeg lyst til at fortælle ham om den kæleflue, jeg havde i 1. klasse. Kan du huske den? Jeg fandt den ude ved fodboldbanerne, og den var fuldstændig tam. Fløj ingen vegne, men blev bare siddende på min hånd i timevis. Så jeg tænkte, den nok gerne ville blive hos mig, og derfor gemte jeg den i en tom tændstikæske i flere dage og forsøgte at fodre den med ting, jeg troede, fluer spiste. Det var svært, for det eneste, jeg med sikkerhed vidste, de kunne lide, var lort. Og det ville jeg alligevel ikke ud i. Jeg kunne i hvert fald ikke overskue at levere noget af egen avl. Og

jeg kunne slet ikke overskue at levere noget af andres avl. Så i stedet gav jeg den masser af ristede løg.

Jeg var skide glad for den flue, fordi jeg tænkte, det var mod naturens lov og alle odds, at den blev hos mig i stedet for at være sammen med alle fluevennerne ude i friheden. Jeg følte, vi havde gang i noget meget specielt. Derfor gik der også et par dage, før jeg fortalte dig om den. Og en dag mere, før jeg viste dig den. Så døde magien, da du grinede. Ikke ondskabsfuldt eller noget, for sådan var du aldrig. Jeg tror, du grinede, fordi du ikke kunne lade være, og fordi du ikke var klar over, at det gjorde mig ked af det. Bagefter fortalte du mig, at den flue slet ikke var tam. Den manglede bare en vinge.

Jeg var lige ved at tude, men jeg ville ikke være en tøs, så i stedet grinede jeg også. Udvendigt. Så lukkede jeg tændstikæskan med fluen i og kastede den ind på bålpladsen nede bagerst i haven. Jeg ved ikke, om den nåede at dø af sult, inden far brændte haveaffald af et par dage senere. Men jeg havde ondt i maven resten af den uge.

Jeg fortalte kun første del af historien til psykologen. Stopped efter det med lorten og de ristede løg. Så grinede vi lidt sammen. Det var rart, indtil han holdt op med at grine og sad lidt stille og kiggede ud ad vinduet, til jeg blev helt nervøs for, om der var noget galt med ham.

"Du må i grunden altid have følt dig ensom," sagde han.

Så grinede jeg igen. Men jeg har grædt on and off lige siden.